

не знае съмнения; ни за грижи малки
той мисли тогава... Във своя възходъ
да сринемъ окови, да стигнемъ предѣли,
що сж начертали нашитѣ дѣди —
ний тѣхни правнуци, като лъва смѣли,
ще трѣбва да найдемъ сили въвъ гърди.

О, българи-братя, докато напиша
това откровене — не знамъ нощъ и день!
Дано съ него мога поне да избриша
позора — че ний сме народъ похабенъ!
Ако това стане — моятъ трудъ постига
цельта, за която бълнувахъ на сънь
и чакахъ награда, че съ моята книга
ще хвърля въ душа ви небесенъ огнь.
На! — Давамъ я вази! Пазете завета
на нашитѣ славни царе и дѣди;
учете отъ нея: родината свята,
за да благоденства и да победи —
Чадата ни трѣбва какво е да знаятъ
отечество скжпо — завещанъ оброкъ;
да пазятъ достойно езикъ и се кланятъ
на вѣра Христова и на наций Богъ.

**Безъ Богъ и Родина, безъ езикъ и име —
ний сме тъмни сѣнки на изсъхналъ клонъ,
ний сме като лодка безъ кърмилло зиме
пусната въ морето подъ чуждъ небосклонъ.**

Сега азъ разбирамъ, че народъ безъ вѣра
Въ бждащето свое е сжщи мъртвецъ;
че човѣкъ е като въвъ гората звѣра,
кога въ душа нѣма ликъ на свой светецъ!
Затова написахъ история кратка,
за да ви напомня за български родъ;
следъ мжки горчиви — една глѣтка сладка
душа да погали въ тозъ тъменъ животъ...

... Сега вече мога
предъ васъ и предъ Бога
да кажа конецъ: